

se podrobit, ale není ani jen projekcí subjektivního vědomí — nýbrž je cosi transsubjektivního, co však je objektem subjektivních vztahů, jež spoluurčují realitu. Poznání této skutečnosti není tedy jen věcí vědomí, nýbrž je to prostě uskutečňování, činnost, práce. Poznání jsou tedy přímo závažné vitální akty. Neboť nejen vnímáme, ale i tvoříme skutečnost. Skutečnost není jen to, co je, nýbrž i to, co bude a být má. Naše vztahy a plány, naše poznání je tedy faktorem reality. (Müller-Freienfels.) Tyto nové vztahy ke skutečnosti odvádějí od pasivity, jež ničí dnešní umění. Konstruktivní realismus bude zde rozhodným lékem.

Tam, kde se objevují předzvěsti tohoto nového umění, lze pozorovat umění typicky nepatetické, suché, jasné a funkční, přesto, že právě v něm přicházejí zase ke slovu i velké reality duševního života, největší lidské vášně, přímo základní otázky lidského života, smrti, práce, bytí. Neboť tam, kde jsou reality, je patos nadbytečným: patos je vždycky náhražkou za nedostatek reálnosti. Uměním proniká touha *nové* věčnosti a nové užitečnosti. Nemůže nám být nesympatická.

Redakce obdržela od tří členů Devětsilu, jejichž práce byly otištěny v 5. čísle Hosta, projev, jímž se zříkají další spolupráce v tomto listu a odůvodňují svou další absenci Götzovým projevem o komunismu v Národním osvobození a Večeru. K tomu konstatujeme, že Götzův vztah ke komunismu byl celému Devětsilu přesně znám již od r. 1921, kdy poprvé v polemikách se střetla Literární skupina a Devětsil (Černík, Teige, Čecháček, Piša contra Götz) a že tento Götzův poměr nebyl Devětsilu závadou při spolupráci v Hostu po celá čtyři léta. Se zřetelem k tomuto faktu neotiskujeme zmíněný projev, jsouce k tomu oprávněni také tím, že jeden ze tří podpisů nebyl pravý.